

La meva doble jo

Temps en què els ocells tenien dents, en una ciutat d'Alemanya hi vivia una nena anomenada Jana. La Jana portava una mitja cabellera amb serrell. Normalment, portava vestits tibats de color rosa amb flors de tela de seda molt fina o amb llaços al pit. Portava unes sabates negres de taló. Però aquest no era el seu estil, ella preferia anar amb una armilla i uns pantalons amples, els estrets li causaven incomoditat. La seva mare era molt maniàtica, a vegades ho era massa, i el pare no li donava la contrària. La seva família era benestant, tenien una casa gran i portaven roba cara.

A casa, amb el pare i la mare, la Jana ha de ser una nena, figaflor, amb el propòsit de casar-se aviat amb un home ric per donar diners a la família. Però fora de casa, a l'escola, pot ser la Jana de sempre, la que menja sense parar, la que odia els vestits, la que té dret a decidir.

Un dia de camí a l'escola es va trobar amb una nena de cabells castanys que repartia fulletons, li'n va donar un a la Jana, posava: *Manifestació contra el masclisme. Prepara't un discurs i vine. Dia dotze de gener a les 18:30 al pati central de l'escola.* A la Jana li brillaven els ulls, per fi podria manifestar-se contra els gamberros dels nois, aquells que sempre se'n burlaven de la seva forma de ser. En arribar a classe va agafar un paper, un pot de tinta i una ploma de color verd maragda. Es va posar a escriure: *les dones són inferiors?, i perquè...* Però no li va agradar, "rasss", el va esparracar. Es va passar molta estona escrivint fins que va arribar el tutor. Es va guardar el que més li agradava i va començar la classe de gramàtica.

En acabar la classe va agafar la jaqueta púrpura i la boina, i se'n va anar a casa. Aquell dia havia nevat, per tant, tot estava blanc, tan sols es veien els arbres pelats, plens de neu, i un camí de petjades d'homes i dones que havien passat abans d'ella. Tan sols es distingien dues figures a la llunyania, semblaven un noi i el seu gos. En arribar a casa va deixar-ho tot i va anar a la cuina on l'esperaven son pare i sa mare.

Va a seure en una cadira i van prendre el te i unes pastes. Mentre el pare parlava de la injustícia del fet que hi treballin dones a la fàbrica, la Jana se'n va recordar que el dia dotze tenia la manifestació. Com els hi diria que anava a una manifestació contra el masclisme amb uns pares masclistes? Sí, s'inventaria que anava a un concurs de matemàtiques. Tot seguit els hi va comentar.

- Un concurs de matemàtiques!?- va grunyar el pare - Això és cosa d'homes! - i va picar a la taula amb el palmell de la mà, fent així que caigués el bol preferit de la mare, trencant-se en mil bocins. La mare també semblava enfadada, però no gosava dir res.
- No, no, el concurs és de... de... - va dir la Jana amb un to desconcertat- de costura! Sí, de costura! - va dir amb un to massa alt a causa de l'emoció d'haver trobat una excusa creïble.

La mare va esclatar d'un bot - Reina meva de costura - va dir cofoia - Això és una gran notícia, haurem de posar-te un gran vestit rosat i anar a ca l'Àngela a què et faci un bon pentinat. Et deixaré el meu fermall, és una joia de la família, ja veuràs com quedaràs de bufona.

La Jana va assentir - Està bé - va dir - Ja tinc ganes que arribi el dia. I es va fer un silenci a la sala.

En arribar a l'escola la Jana es va treure aquell vestit incòmode i es va posar una armilla amb un brodat de preciós de flors. En acabar les classes se'n va anar al pati central i va seure a una cadira. Hi havia cadires que segurament les haurien tret de les diferents classes i un petit escenari. Hi havia un grapat de noies posant banderoles. Totes elles portaven pantalons i samarretes arremangades.

De cop una noia es va acostar a la Jana amb un pas decidit.

- Hola! - va dir amb entusiasme.
- Vinc a fer un petit discurs- va dir la Jana amb timidesa i cap cota.
- Ohh! És genial, vine!

La va acompanyar fins a darrere del petit escenari. Es va esperar una bona estona, mentrestant anaven venint més noies i anaven seient a les cadires. De cop tot es va emmudir. Una noia li va tocar amb la mà les espatlles i li va dir.

- Ja et toca, maca.

La Jana va pujar a l'escenari amb cura de no caure. Hi havia moltes noies mirant-la, totes esperant amb eufòria. Va començar a dir amb tremolor:

- Les dones hem de ser bones mares, bones dones, hem de cuinar bé i saber netejar. Hem de saber fer punt de creu i cosir per arreglar els vestits. I els homes què? No trobo justa aquesta injustícia, és inhumana. - va dir amb fermesa, sense abaixar el cap ni un sol cop.

Totes les persones presents allà es van aixecar algunes entre llàgrimes altres amb un somriure extravagant a la cara, però totes felices. Va baixar de l'escenari amb un somriure d'orella a orella. Va a seure a la mateixa cadira que la d'abans i es va estarrufar. Al cap d'una estona algú li va estrènyer del braç.

- Ahh!, però es pot saber què fas... - es va girar i va veure el seu pare i la seva mare més enfurismats que mai - Mare, pare, que feu aquí?
- Què fas tu aquí? - va dir el pare.
- Doncs això, el concurs... buf, està bé! No soc com pinto ser, tan sols era com vosaltres volíeu ser! No m'estimeu, per això no us heu adonat que no soc feliç. Aquí puc ser com jo vull i no com em maneueu ser. No trobo normal que les dones ho haguem de fer tot i no tinguem cap reconeixement, tan sols estem allà i som com un moble.

La mare es va posar a plorar.

- Filla, quin greu que em sap, hem estat tan ingenus, t'estimem tal com ets - va dir entre plors i singlots.
- Quin greu amor meu - va dir el pare també posant-se a plorar - vols anar a comprar-te una armilla? Tirarem la roba que no vulguis, i prometem canviar.

Ara, la Jana, posant-se a plorar va dir amb tota la cara plena de llàgrimes:

- No hi ha res que em faci més il·lusió!

Fi

Pseudònim: Pancakes